

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 291/2016-35

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 7. apríla 2016 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČIA], zastúpeného advokátom Mgr. Miroslavom Kišom, Advokátska kancelária, Súmračná 27, Bratislava, vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 19 ods. 1, čl. 30 ods. 3 a 4, čl. 46 ods. 1 a 2 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj podľa čl. 10 a čl. 21 ods. 4 Listiny základných práv a slobôd, práva podľa čl. 25 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach a porušenia čl. 12 ods. 1 a čl. 74 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Štátnej komisie pre voľby a kontrolu financovania politických strán č. 6/7/1 z 10. decembra 2015 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Svr 1/2015 z 22. decembra 2015, ako aj vo veci návrhu na vyslovenie nesúladu zákona č. 180/2014 Z. z. o podmienkach výkonu volebného práva a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov s čl. 12 ods. 1, čl. 29 ods. 4, čl. 30 ods. 3 a 4 a čl. 74 Ústavy Slovenskej republiky a s čl. 21 Listiny základných práv a slobôd a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKČIA] o d m i e t a .

Odôvodnenie:

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 26. februára 2016 doručená sťažnosť (označená ako „*Sťažnosť podľa čl. 129 a čl. 127 Ústavy SR*“) [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), doplnená podaním doručeným ústavnému súdu 29. februára 2016 vo veci:

- namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 19 ods. 1, čl. 30 ods. 3 a 4, čl. 46 ods. 1 a 2 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj podľa čl. 10 a čl. 21 ods. 4 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), práva podľa čl. 25 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach (ďalej len „pakt“) a porušenia čl. 12 ods. 1 a čl. 74 ústavy uznesením Štátnej komisie pre voľby a kontrolu financovania politických strán (ďalej aj „komisia“) č. 6/7/1 z 10. decembra 2015 (ďalej aj „napadnuté uznesenie komisie“) a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 Svr 1/2015 z 22. decembra 2015 (ďalej aj „napadnuté uznesenie najvyššieho súdu“), ako aj

- návrhu na vyslovenie nesúladu zákona č. 180/2014 Z. z. o podmienkach výkonu volebného práva a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o voľbách“) s čl. 12 ods. 1, čl. 29 ods. 4, čl. 30 ods. 3 a 4 a čl. 74 ústavy a s čl. 21 listiny.

Za porušiteľov uvedených práv sťažovateľ vo svojom podaní označuje

- Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo vnútra“), ktoré malo porušiť jeho v sťažnosti označené práva svojím rozhodnutím z 27. októbra 2015, ktorým „*odmietlo kandidatúru sťažovateľa a jeho žiadosť zo dňa 27.10.2015 o jeho registráciu pre voľby poslancov NR SR v r. 2016 ako fyzickú osobu, slobodného a nezávislého kandidáta, uchádzajúceho sa o priazeň voličov mimo systému politických strán, a ktorým odmietlo k nemu pristupovať ako k občianskemu a nezávislému kandidátovi vo voľbách do NR SR. Sťažovateľovi týmto rozhodnutím MV SR nebolo umožnené podieľať sa na príprave a organizácii volieb a kreovaní ŠKV*“, lebo subjektmi oprávnenými podať

kandidátnu listinu do volieb do Národnej rady Slovenskej republiky (ďalej aj „národná rada“) sú politické strany alebo politické hnutia a koalície politických strán. Toto tvrdenie sťažovateľ však nepremietol do návrhu na rozhodnutie (petitu) ústavného súdu;

- Štátnu komisiu pre voľby a kontrolu financovania politických strán, ktorá mala porušiť jeho v sťažnosti označené práva svojím uznesením č. 6/7/1 z 10. decembra 2015, ktorým *„odmietla zaregistrovať kandidátnu listinu sťažovateľa vo voľbách poslancov do Národnej rady SR, ktoré sa budú konať dňa 5.3.2016, s odôvodnením, že nejde o kandidátnu listinu podľa zákona o voľbách“*; a

- najvyšší súd, ktorý mal porušiť jeho v sťažnosti označené práva svojím uznesením č. k. 3 Svr I/2015 z 22. decembra 2015 o zastavení konania s odôvodnením, že

„1) NS SR nemá právomoc rozhodovať vo veci.

2) Sťažovateľ nie je aktívne legitimovaný na podanie návrhu podľa §250za“.

Týmto najvyšší súd podľa tvrdenia sťažovateľa porušil aj jeho základné práva podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti uvádzal, že *„kandiduje na poslanca NR SR v nadchádzajúcich voľbách v r. 2016 ako nezávislá fyzická osoba a plánuje slobodne rozvíjať svoju politickú činnosť. Dnes totiž nevie, či sa bude môcť svoju politickú činnosť vykonávať slobodne a kandidovať ako nezávislý kandidát alebo či v Slovenskej republike môžu kandidovať iba politické strany a občania kandidovať nesmú.*

Podľa čl. 73 a čl. 74 Ústavy má NR SR 150 poslancov, ktorí sú zástupcovia občanov a sú volení v rovných a priamych voľbách.

Vo voľbách volia občania priamo svojich zástupcov - poslancov t.j. fyzické osoby. Protiústavný volebný zákon však stanovuje, že voľby sú nepriame, že občania nevolia priamo poslancov, ale volia politické strany.

Protiústavný volebný zákon neumožňuje sťažovateľovi nezávislú politickú činnosť a jeho volebné právo je každodenne porušované od r. 2012.

Ide o trvalý protiústavný stav, keď sú pošliapávané základné občianske práva sťažovateľa. Každý deň, ktorý sťažovateľ nemôže kandidovať a vykonávať svoju

predvolebnú politickú činnosť, pošliapava MV SR, ŠKV a NS SR znovu a znovu jeho vyššie uvedené základné práva a slobody...

Vzhľadom na vyššie uvedené fakty:

- právo sťažovateľa na prístup k voleným funkciám (právo kandidovať na poslanca v r. 2016) bolo konaním ŠKV, MV SR a NS SR zmarené,

- konanie MV SR, ŠKV a NS SR je protiústavné a porušuje právo sťažovateľa na prístup k voleným funkciám a bráni mu slobodne realizovať jeho politickú činnosť a kandidovať na poslanca NR SR v nadchádzajúcich voľbách do NR SR v r. 2016 ako nezávislý kandidát,

- neexistuje iný právny prostriedok, ktorý by mohol sťažovateľ využiť, aby mohol kandidovať vo voľbách je táto ústavná sťažnosť podaná včas.

V zmysle čl. 48 ods. 2 Ústavy SR má každý právo na verejné prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov a v prítomnosti sťažovateľa.

Toto právo nemôže byť obmedzené. ÚS SR má teda právo a povinnosť sťažnosť v celom rozsahu prijať.

Hrozí, že právo sťažovateľa kandidovať na poslanca NR SR v r. 2016 bude definitívne zmarené, pokiaľ jeho návrh nebude bezodkladne preiednaný (analógia § 250za ods. 3 OSP), lebo bez ohľadu na výsledok súdneho konania na NS SR alebo ÚS SR voľby pravdepodobne nebude možné opakovať...“.

Sťažovateľ žiada o prednostné prerokovanie sťažnosti a navrhuje nariadenie dočasného opatrenia z dôvodov, že „ďalšie uplatňovanie protiústavného volebného zákona vážne ohrozuje základné práva a slobody, hrozí vážna hospodárska škoda a ďalšie nenapraviteľné následky“.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti tiež uvádza, že predpokladal, že „sa NS SR pri prejednávaní veci v súvislosti so svojou rozhodovacou činnosťou obráti na ÚS SR podľa §18 písm. d) ZoÚS. V rámci rozhodovacej činnosti oboch súdov, by tak bol vyriešený problém protiústavného volebného zákona a porušovania práva sťažovateľa na prístup k voleným funkciám.

Sťažovateľ plánuje kandidovať na poslanca NR SR v nasledujúcich voľbách v r. 2016 ako nezávislá fyzická osoba. Sťažovateľ využije všetky možnosti vrátane pomoci medzinárodných ľudskoprávných organizácií, aby bol odstránený protiústavný stav, keď štátne orgány pošliapávajú základné práva a slobody sťažovateľa a ďalších občanov.“

Podľa názoru sťažovateľa „v tomto prípade ide o jednoduchú právnu vec. Ústava SR a volebný zákon jasne konštatujú, že právo byť volený má občan SR, ktorý má volebné právo, dosiahol vek 21 rokov a má trvalý pobyt na území SR. Sťažovateľ všetky tieto podmienky splnil.“

Na základe už uvedených dôvodov sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd
«v čo najskoršom termíne:

- a) túto ústavnú sťažnosť predbežne prerokoval a prijal na ďalšie konanie,*
- b) vyhovel návrhu na nariadenie dočasného opatrenia a vydal nasledovné uznesenie:*

I. Ústavný súd SR pozastavuje účinnosť zákona 180/2014 Z. z. o podmienkach výkonu volebného práva a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, časť druhá - Voľby do NR SR a to až do rozhodnutia o tejto sťažnosti.

II. Ústavný súd SR pozastavuje výkon volieb do NR SR, ktoré sa budú konať dňa 5.3.2016, a to až do rozhodnutia o tejto sťažnosti.

- c) vo veci tejto ústavnej sťažnosti vyhovel a vydal nasledovný nález*

I. Základné právo sťažovateľa na prístup k voleným a iným verejným funkciám za rovnakých podmienok (čl. 30 ods. 4 Ústavy SR a čl. 21 ods. 4 Listiny základných práv a slobôd) a na vstup do verejných služieb svojej krajiny za rovnakých podmienok (čl. 25 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach) a základné právo sťažovateľa na priame a rovné volebné právo (čl. 30 ods. 3 a čl. 74 Ústavy SR a čl. 21 Listiny základných práv a slobôd) a právo na rovnosť všetkých ľudí (čl. 12 ods. 1 Ústavy SR), bolo porušené:

1) Uznesením Ústrednej volebnej komisie (podľa platnej právnej úpravy správne má byť „Štátnej komisie pre voľby a kontrolu financovania politických strán“, pozn.) č. 6/7/1

zo dňa 10.12.2015, ktorým ŠKV odmietla zaregistrovať kandidátnu listinu sťažovateľa vo voľbách poslancov do Národnej rady SR, ktoré sa budú konať dňa 5.3.2016,

2) Uznesením Najvyššieho súdu SR č. k. 3Svr/I/2015 zo dňa 22.12.2015 o zastavení konania,

II. Uznesenie Ústrednej volebnej komisie (podľa platnej právnej úpravy správne má byť „Štátnej komisie pre voľby a kontrolu financovania politických strán“, pozn.) č. 6/7/1 zo dňa 10.12.2015, ktorým ŠKV odmietla zaregistrovať kandidátnu listinu sťažovateľa vo voľbách poslancov do Národnej rady SR, ktoré sa budú konať dňa 5.3.2016, sa zrušuje.

III. Vyplácanie príspevkov politickým stranám a politickým hnutiam zo štátneho rozpočtu na ich činnosť a za volebný výsledok porušuje právo sťažovateľa na prístup k voleným a iným verejným funkciám za rovnakých podmienok a na vstup do verejných služieb svojej krajiny za rovnakých podmienok (čl. 30 ods. 3 a 4 Ústavy SR a čl. 21 Listiny základných práv a slobôd), právo na priame a rovné volebné právo (čl. 30 ods. 3 a čl. 74 Ústavy SR a čl. 21 Listiny základných práv a slobôd), právo na rovnosť všetkých ľudí (čl. 12 ods. 1 Ústavy SR) a sú v rozpore s čl. 29 ods. 4 Ústavy SR.

IV. Základné právo sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu (čl. 46 ods. 1 a ods. 2 Ústavy SR) bolo porušené rozhodnutím Najvyššieho súdu SR č. k. 3Svr/I/2015 zo dňa 22.12.2015 o zastavení konania.

V. Uznesenie Najvyššieho súdu SR č. k. 3Svr/I/2015 zo dňa 22.12.2015 o zastavení konania, sa zrušuje.

VI. Ústavný súd SR vydáva rozhodnutie o zaregistrovaní kandidátnej listiny: [REDAKOVANÉ], trvalý pobyt: [REDAKOVANÉ], a registruje ho ako kandidáta na poslanca Národnej rady Slovenskej republiky pre voľby poslancov do Národnej rady Slovenskej republiky, ktoré sa budú konať dňa 5. marca 2016.

alternatívne

Uznesenie Najvyššieho súdu SR č. k. 3Svr/I/2015 zo dňa 22.12.2015 o zastavení konania sa zrušuje a Ústavný súd SR vracia vec Najvyššiemu súdu na rozhodnutie s tým, že:

1) Najvyšší súd SR je príslušný súd na prejednanie a rozhodnutie o návrhu sťažovateľa na zaregistrovanie jeho kandidátnej listiny pre voľby poslancov do NR SR,

2) Sťažovateľ je aktívne legitimovaný na podanie návrhu na zaregistrovanie kandidátnej listiny pre voľby poslancov do NR SR, ktoré sa budú konať dňa 5.3.2016.

3) *Sťažovateľ má právo kandidovať vo voľbách do NR SR, ktoré sa budú konať dňa 5. marca 2016.*».

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 129 ods. 2 ústavy ústavný súd rozhoduje o ústavnosti a zákonnosti volieb prezidenta Slovenskej republiky, volieb do Národnej rady Slovenskej republiky, volieb do orgánov územnej samosprávy a volieb do Európskeho parlamentu.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa § 20 ods. 4 zákona o ústavnom je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania, t.j. jeho petitom, okrem prípadov výslovne uvedených v zákone o ústavnom súde, čo nie je prípadom v danej veci.

Z návrhu na rozhodnutie (petitu) citovaného v časti I tohto uznesenia sa dá vyvodiť, že sťažovateľ sa domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv podľa čl. 19 ods. 1, čl. 30 ods. 3 a 4 a čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj podľa čl. 10 a čl. 21 ods. 4 listiny, práva podľa čl. 25 paktu a porušenia čl. 12 ods. 1 a čl. 74 ústavy uznesením Štátnej komisie pre voľby a kontrolu financovania politických strán č. 6/7/1 z 10. decembra 2015 a uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 3 Svr 1/2015 z 22. decembra 2015 a namieta tiež porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy uznesením najvyššieho súdu prostredníctvom „*Sťažnosti podľa čl. 129 a čl. 127 ústavy*“.

V nadväznosti na spôsob, akým označil sťažovateľ svojej podanie, ústavný súd s poukazom na už citované ústavné ustanovenia konštatuje, že čl. 127 (presnejšie čl. 127 ods. 1) ústavy zakladá právomoc ústavného súdu rozhodovať o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd, a čl. 129 (presnejšie čl. 129 ods. 2) ústavy zakladá právomoc ústavného súdu rozhodovať o ústavnosti a zákonnosti volieb prezidenta Slovenskej republiky, volieb do Národnej rady Slovenskej republiky, volieb do orgánov územnej samosprávy a volieb do Európskeho parlamentu.

Z uvedeného vyplýva, že sťažovateľ sa sťažnosťou domáha uplatnenia dvoch rozdielnych právomocí ústavného súdu, ktorým zodpovedajú rozdielne typy konania pred ústavným súdom (konanie o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je upravené v § 49 až § 56 zákona o ústavnom súde a konanie o volebných sťažnostiach podľa čl. 129 ods. 2 ústavy je upravené v § 59 až § 63d zákona o ústavnom súde, pozn.). V nadväznosti na uvedené ústavný súd poukazuje na svoju stabilizovanú judikatúru, ktorej súčasťou je i právny názor, podľa ktorého „každé konanie možno začať len ako samostatné konanie a len na návrh oprávnených subjektov, a preto žiadne z nich nemôže tvoriť súčasť iného druhu konania pred ústavným súdom a na základe jeho vlastného rozhodnutia. Ústavná a zákonná úprava konaní pred ústavným súdom ich koncipuje výlučne ako samostatné konania a nepripúšťa možnosť uskutočniť ich aj v rámci a ako súčasť iného druhu konania (konaní)

pred ústavným súdom“ (II. ÚS 66/01, tiež II. ÚS 184/03, III. ÚS 184/06, IV. ÚS 314/07). Z citovaného právneho názoru okrem iného vyplýva, že v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy nemôže ústavný súd uplatniť právomoc, ktorou disponuje v konaní o volebnej sťažnosti podľa čl. 129 ods. 2 ústavy.

Vzhľadom na uvedené sa ústavný súd musí najskôr vysporiadať s otázkou, v akom právnom režime (type konania) bude sťažnosť posudzovať, či podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, alebo podľa čl. 129 ods. 2 ústavy, alebo v oboch konaniach.

Základným predpokladom podania kvalifikovanej sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je predovšetkým jej podanie aktívne legitimovanou osobou, ako aj namietané porušenia základných práv a slobôd takejto fyzickej osoby alebo právnickej osoby právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci. Rozhoduje o nej senát ústavného súdu. Z tohto pohľadu podanie sťažovateľa základné atribúty sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy spĺňa.

Základným predpokladom podania kvalifikovanej (volebnej) sťažnosti podľa čl. 129 ods. 2 ústavy je predovšetkým jej podanie aktívne legitimovanou osobou, prostredníctvom ktorej namieta ústavnosť a zákonnosť už uskutočnených volieb. Jedinečnosť inštitútu volebnej sťažnosti znemožňuje, aby sa do už uskutočnených volieb mohlo zasiahnuť aj ústavnou sťažnosťou, t. j. sťažnosťou podľa čl. 127 ods. 1 ústavy. O volebných sťažnostiach rozhoduje plénum ústavného súdu.

Okruh osôb, ktoré sú aktívne legitimované na podanie volebnej sťažnosti podľa čl. 129 ods. 2 ústavy, je upravený v § 59 zákona o ústavnom súde. Z jeho textu vyplýva, že sťažovateľ, ktorý nebol kandidátom vo voľbách, nie je subjektom, ktorý je aktívne legitimovaný na podanie volebnej sťažnosti, pričom navyše „brojí“ proti voľbám v čase pred konaním volieb (5. marca 2016), t. j. v čase, keď sa ešte len mali uskutočniť (hoci z dôvodu, že sa ich nebude môcť zúčastniť). Z uvedeného vyplýva, že ak by ústavný súd kvalifikoval sťažnosť sťažovateľa ako volebnú sťažnosť, teda sťažnosť podľa čl. 129 ods. 2

ústavy, musel by ju pri predbežnom prerokovaní odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako podanú zjavne neoprávnenou osobou.

Ústavný súd preto vzhľadom na uvedené a aj vzhľadom na prevažujúci obsah kvalifikoval podanie sťažovateľa ako sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy a preto ju predbežne prerokoval v právnom režime, ktorý je podrobne upravený v § 49 až § 56 zákona o ústavnom súde .

1. K namietanému porušeniu ústavou garantovaných práv sťažovateľa označených v jeho sťažnosti napadnutým postupom, napadnutým uznesením komisie a napadnutým uznesením najvyššieho súdu

Z už citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Po preskúmaní napadnutého postupu komisie, ktorý vyústil do vydania napadnutého uznesenia komisie (nezaregistrovanie sťažovateľa ako kandidáta pre voľby do národnej rady), ako aj napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, proti ktorým sťažnosť smeruje (komisia, ministerstvo vnútra, najvyšší súd), ústavný súd konštatuje, že sú z ústavného hľadiska akceptovateľné a udržateľné a sú v súlade so zákonom o voľbách, s ústavou, listinou i paktom.

Pokiaľ komisia nezaregistrovala sťažovateľa ako kandidáta pre voľby do národnej rady v marci 2016 z dôvodu, že nie je aktívne legitimovaným subjektom na podanie kandidátnej listiny v zmysle zákona o voľbách, rozhodla tak v súlade so zákonom o voľbách i ústavou. Rovnako následné uznesenie najvyššieho súdu o zastavení konania z dôvodov už uvedených, výklad a aplikácia § 250za Občianskeho súdneho poriadku zo strany najvyššieho súdu sú vzhľadom na skutkový a právny stav v sťažovateľovej veci v súlade so zákonom.

Ústavný súd už pri svojej rozhodovacej činnosti vyslovil, že pokiaľ orgán verejnej moci postupuje v súlade s čl. 2 ods. 2 ústavy, t. j. na základe ústavy, v jeho medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon, nemôže byť porušiteľom základných práv alebo slobôd (IV. ÚS 383/08, IV. ÚS 879/2013, IV. ÚS 40/2014).

Ústavný súd vzhľadom na uvedené odmietol sťažnosť v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

2. K namietanému nesúladu označených ustanovení zákona o voľbách s čl. 12 ods. 1, čl. 29 ods. 4, čl. 30 ods. 3 a 4 a čl. 74 ústavy a s čl. 21 listiny

Zo sťažnosti možno vyvodiť, že sťažovateľ vo svojej podstate namieta aj nesúlad viacerých ustanovení zákona o voľbách s viacerými ustanoveniami ústavy, konkrétne s čl. 12 ods. 1, čl. 29 ods. 4, čl. 30 ods. 3 a 4 a čl. 74 ústavy a s čl. 21 listiny, t. j. sťažnosťou podľa čl. 127 ods. 1 ústavy sa domáha uplatnenia právomoci, ktorou ústavný súd disponuje len v konaní o súlade právnych predpisov podľa čl. 125 ods. 1 ústavy.

Vo vzťahu k tejto časti sťažnosti ústavný súd opätovne pripomína svoju už citovanú judikatúru, podľa ktorej je každé konanie pred ústavným súdom ústavou a zákonom koncipované výlučne ako samostatné konanie, a preto platná právna úprava neumožňuje uskutočniť v rámci určitého typu konania aj iný typ konania (konaní) pred ústavným súdom (m. m. II. ÚS 66/01, II. ÚS 184/03, III. ÚS 184/06, IV. ÚS 314/07), t. j. vo veci sťažovateľa v rámci konania o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy konanie o súlade právnych

predpisov podľa čl. 125 ods. 1 ústavy. Tento právny názor má nesporne aj ústavnú relevanciu, keďže v takomto prípade by si senát ústavného súdu, do ktorého pôsobnosti patrí rozhodovanie o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy (pozri čl. 131 ods. 2 ústavy), prisvojil pôsobnosť vo veci, ktorá je ústavou (pozri čl. 131 ods. 1 ústavy) zverená do pôsobnosti pléna ústavného súdu. Aj ústavný súd je totiž viazaný čl. 2 ods. 2 ústavy, a preto si senát ústavného súdu nemôže v rozpore s ústavnou úpravou atrahovať právomoc pléna ústavného súdu, a to ani vtedy, ak by to v okolnostiach prípadu mohlo byť v prospech ochrany základných práv a slobôd (porovnaj IV. ÚS 50/2010).

Navyše v okolnostiach posudzovanej veci treba zdôrazniť, že sťažovateľ ako fyzická osoba nie je aktívne legitimovaným subjektom na podanie návrhu na začatie konania o súlade zákona s ústavou. Z ústavy (čl. 130 ods. 1), ako aj zákona o ústavnom súde [§ 37 v spojení s § 18 ods. 1 písm. a) až g)], ktoré taxatívnym spôsobom vymenúvajú okruh subjektov, ktoré sú oprávnené podať návrh na začatie konania o súlade právnych predpisov, totiž zjavne vyplýva, že sťažovateľ ako fyzická osoba do tohto okruhu nepatrí.

Keďže za opodstatnené návrhy na začatie konania pred ústavným súdom možno považovať len tie, o ktorých je možné konať a aj rozhodnúť v niektorom z konaní uvedených v čl. 125 až čl. 129 ústavy ako v samostatnom konaní (a uskutočnenom výlučne na návrh oprávnených subjektov), a keďže prijatiu sťažnosti sťažovateľa na konanie bránila v tomto smere táto prekážka, ústavný súd ju v tejto časti po predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Z dôvodu odmietnutia sťažnosti ako celku o ďalších požiadavkách sťažovateľa už ústavný súd nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. apríla 2016